

EDITORIAL

Protecția omului

CLAUDIU BRAN

Când CNA-ul a anunțat, în urmă cu puțin timp, că va obliga televiziunile să nu mai facă reclamă mincinoasă autoturismelor de lux și să prezinte prețul corect, s-au găsit destui „binevoitori” care să se bage în seamă și să întrebe în gura mare ce are CNA-ul cu reclamele. Ce mai conta că prețul unei mașini de 8.000 de euro urcă, dacă mai vrei să și cumperi, la 11.000 - 12.000? Interesele sunt mari în branșă, dovadă că s-a reușit să se obțină, cel puțin până acum, legi preferențiale în ceea ce privește taxele. În schimb, Ministerul de Finanțe consideră că bugetul se poate cârpi introducând așa-numita taxă pe viciu. Punem taxe și accize la tutun și alcool, reușim să avem cel mai mare preț din Europa la carburanți, plătim pentru mâncare și medicamente aproape dublu față de un european care câștigă de zece ori cât românul, dar păstrăm facilități pentru produse de lux, cum ar fi limuzinele. Probabil că nu are nici o legătură cu faptul că și premierul face parte din breasla importatorilor de autoturisme, dar fenomenul, până una-alta, există. Cam la fel stau lucrurile peste tot unde se pune problema protejării cetățeanului. Dovadă stau sutele sau miile de procese pe care cetățenii le au chiar cu Oficiul pentru Protecția Consumatorului, după ce la plângerile lor s-a dat câștig de cauză firmelor producătoare. Poliția, chiar dacă a preluat sloganul american cu apărarea și „servirea” cetățeanului, se uită strâmb la acesta, în momentul în care se prezintă cu o plângere. Că i s-au spart mașina, casa, fereastra sau dinții, cetățeanul cu jalba în proțap reprezintă „un caz în plus”. Justiția trebuie să fie ani buni curată și pură ca o fată mare până să reușească să ștergă din mintea românului convingerea că, într-un proces, dreptate are cel care are funcție mai mare sau bani mai mulți. Omul de rând habar nu are că are drepturi și poate că-i mai bine așa. Dacă toți ne-am cere drepturile, țara aceasta ar trebui să se schimbe. În bine. Dar pentru unii cum e acum e cel mai bine. Și totuși, legea de bază a României rămâne neschimbată: ca să ai dreptul la ceva trebuie să dai dreptul.

- ⇒ **ANALIZĂ** | Adrian Năstase, un lup periculos în blană de oaie.....2
- ⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (V).....5
- ⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XIV).....6-7
- ⇒ **DREPT COMUN** | Primarul penal și analfabet Paul Văle.....10
- ⇒ **SUB LUPĂ** | Alba-neagra la județ.....11

Gen. Toma Zaharia a vrut să dea granițele României unei firme private

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 9

Falsificatorii de documente

INFRAȚIUNI | pag. 4

Țeparii zguduie lumea afacerilor

Adrian Năstase, un lup periculos în blană de oaie

Lupii îmbrăcați în blană de oaie sau lupii puși paznici la oi se pare că au existat pe aceste meleaguri din vremuri străvechi, dovadă metaforele create, în mod sigur, de către omul simplu. Tot omul din popor spune că animalul își schimbă părul, dar nărvul ba. Este și acesta un motiv pentru care românul are atâta încredere în clasa noastră politică.

Editorialul otrăvit

Într-un cotidian central de mare tiraj descoperim, o dată pe săptămână, figura lui Adrian Năstase. Sub fotografia respectivă, două coloane în care fostul premier al României își exprimă punctele de vedere referitoare la anumite probleme ale României, mai precis atacă actuala putere și mai ales pe cel care l-a învins fără drept de apel în cursa pentru președinție. Descoperim aici epitete cel puțin surprinzătoare pentru diplomatul elegant care se pretinde a fi Năstase: gașcă, pervers, șmecher, arogant profesionist, grosier, și asta nu e totul. Mai mult decât atât, președintele Camerei Deputaților profită de colțul de ziar pentru a arunca șopârle, dezinformări și atacuri la persoană. Aici și-a găsit posibilitatea de a se lupta cu ceilalți, după ce șeful Geoană i-a confiscat dreptul de a organiza conferințe de presă.

Dovadă a modului în care domnul deputat înțelege politica românească este și comparația pe care o face în ultimul

dintre aceste editoriale, atunci când vorbește despre „un fapt banal”: femeile bătute nu se plâng și nu se duc niciodată la poliție de rușine. „Suntem din aceeași familie, trebuie să fim solidari, chiar dacă eu te fugăresc în fiecare zi cu ciomagul“, pare a spune pervers agresorul, este de părere domnul Năstase că se petrec lucrurile în prostime, între oamenii care nu au zeci de case, tablouri scumpe, colecții filatelice la fel de scumpe, mașini, terenuri și conturi formidabile. Apoi se plânge că poporul ăsta nenorocit îl consideră arogant și îl penalizează la vot.

Ca la Brăila

Așa întoarce foaia editorialistul câteva rânduri mai departe. „În nici una din informări (către organismele internaționale – n.n.), PSD nu a pus în discuție integrarea României, ci gradul de europenitate al lui Traian Băsescu și al acoliților săi“, zice Năstase, adăugând că „șeful statului minte“ atunci când susține că PSD și-ar dori ca România să rateze integrarea, pentru ca Alianța să „bifeze“ un eșec răsunător.

Năstase se face că uită că partidul condus de domnia sa era renumit pentru numărul de baroni locali, pentru pesedizarea țării, pentru partidul-stat, pentru furt și corupție. Uită că membri ai echipei sale au furat fonduri europene, au luat drept mită sume absolut fabuloase, ne-au făcut de râs. Uită că se

enerva pentru că ambasadorul Statelor Unite repeta obsedant că suntem o țară coruptă și nu se face absolut nimic pentru a se schimba lucrurile. Uită cum s-au făcut privatizările, uită ce a vândut și pe câți bani. Uită că a făcut avere pentru câteva generații, în doar câțiva ani. Uită totul și încearcă să ne convingă că totul era în regulă până să plece PSD-ul de la putere, că Uniunea Europeană ne aștepta cu brațele deschise și nu mai putea de dorul nostru, că partidul său se bucură grozav dacă România intră în UE sub guvernarea altora.

Realizările tovarășilor

În același editorial, domnul Năstase vine cu o așa-zisă listă în oglindă: „Pun în pericol integrarea europeană cei care au terminat la timp negocierile sau cei care acuză liderii europeni că fac trafic cu copiii sau că vin la București «să-și ia tainul»? Cei care au demarat, în sfârșit, construcția de autostrăzi sau cei care au oprit-o iarăși? Cei care au asigurat independența magistraților sau cei care vor să-i numească din nou după criterii politice? Cei care au dezvoltat o diplomatie legată de marile capitale europene sau cei care vor să deschidă pentru delfini și meduze în Marea Neagră? Cei care au asigurat prieteni adevărați României sau cel care o îndeamnă «să intre cu aroganță în Europa»? Păi bine, domnu', despre traficul cu copiii a scris toată presa lumii și știm și noi cam cine se ocupa, despre autostrăzi și licitații am mai auzit câte ceva, la ambasadorul american vă rățoiți de câte ori vă trăgea de urechi, iar despre adevărații prieteni știu doar prietenii. Prietenii știu de ce, vorba aia, măi dragă!

La ouă

Năstase dixit: „Mi se reproșează o anumită capacitate de premoniție. Mai încerc o dată: s-ar putea ca anumite domenii cu privire la care existau îngrijorări serioase să nu fie incluse în Raportul de țară din 25 octombrie, ci să fie specificate într-o scrisoare de avertizare, transmisă la București imediat după publicarea Raportului!“

De unde știți, domnu' Năstase? Să încercăm să răspundem noi la întrebarea aceasta? Poate o vom face. Până la urmă, de ce a

devenit așa agresiv Adrian Năstase? Să fi intrat în lucru ceva dosare care îl privesc? Sau e doar supărat pe vreo 22 de mi-

lioane de români care i-au transmis, la urnele de vot, că poate să le numere ouăle?

DEPARTAMENTUL ANALIZĂ

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108, Sector 4, București

Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Dumitru Preda, Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

Generalul Toma Zaharia a vrut să împroprietărească o firmă privată cu granițele României

Un comunicat destul de sec al MAI a informat opinia publică că o comisie a respectivului minister a început negocierea contractului cu firma EADS, pentru realizarea sistemului integrat de securizare a frontierelor. În timpul campaniei electorale din 2004, alianța DA a promis că în cazul în care va câștiga alegerile va anula acest contract, care de altfel se află și în atenția Uniunii Europene. Amintim cititorilor că valoarea contractului pentru securizarea frontierelor României încheiat de Guvernul Năstase depășește 650 de milioane de euro, fiind realizat cu fonduri ale UE.

De la stat, la „cineva”

Contractul cu concernul franco-germano-spaniol EADS a fost încheiat de MAI sub conducerea fostului ministru de Interne Marian Săniută în condiții puțin cunoscute, ajungându-se la suprapunerii cu alte programe PHARE, destinate tot unor sisteme de supraveghere electronică și care puteau fi folosite inclusiv pentru securizarea frontierelor.

Contractul cu EADS a fost semnat în vara lui 2004, în urma vizitei cancelarului german Gerhard Schröder la București. Să revenim însă la proiectul de securizare a frontierelor terestre, maritime și aeriene ale României. Pe scurt, aplicarea acestui proiect presupune sisteme de comunicații de înaltă tehnicitate prin satelit, sisteme de vizualizare-urmărire pe timp de noapte și supraveghere aeriană proprie MAI.

Prin încredințarea contractului unei singure firme, chiar dacă este vorba de o societate multinațională (EADS), în mod practic întreaga apărare a frontierei trece din mâna statului în mâna unei entități particulare. Din câte cunoaștem, cel puțin până în prezent statul român nu și-a delegat atribuțiile specifice nici unei societăți comerciale. Fără a face procese de intenție nimănui, nu putem să nu remarcăm că aplicarea proiectului de securizare a frontierelor a fost gestionată din partea MAI de o Unitate de Management a Proiectului condusă de discutatul și dis-

cutabilul fost ministru de stat, chestor-șef Toma Zaharia, su-pranumit de o parte a presei „generalul heroină”.

O licitație cu cântec și cu jucători de valoare

De altfel, după cum demonstrează facsimilul publicat în această pagină, domnul chestor-șef Toma Zaharia îl sfătuia pe un om de afaceri, care se adresase fostului prim-ministru Adrian Năstase în legătură cu proiectul EADS, să se adreseze domnului Hans-Joachim Niesner, director al departamentului EADS „Securitatea Frontierelor – Siguranță Publică”.

Suntem curioși dacă în timpul mandatului său dl Adrian Năstase și-a delegat atribuțiile de prim-ministru, prin intermediul chestorului Zaharia (consăteanul său), unui cetățean străin, director al unei societăți comerciale multinaționale. Serviciile secrete din mai multe țări, inclusiv din România, au relevat faptul că din ce în ce mai mult societățile multinaționale încearcă, și în unele cazuri reușesc, să-și subordoneze politica unor state, care continuă oficial să se intituleze independente și suverane.

Se pare că în sprijinul EADS s-au implicat și două grupuri financiare deosebit de importante. Este vorba de băncile Societe Generale și Credit Lyonnais, care ar fi garantat proiectul de securizare cu suma de 400 de milioane de euro. Pentru câștigarea suspectă a licitației privind securizarea frontierelor României, dar și pentru alte fapte de acest gen, grupul EADS și societatea Siemens, care se află în spatele său, au fost puse sub supravegherea Comisiei Europene.

EADS, Eurocopter și un gust amar. De corupție

Una dintre componentele sistemului de securizare al frontierei este supravegherea aeriană. În acest context s-a dispus ca Ministerul Administrației și Internelor să se doteze cu o flotilă de o sută de noi elicoptere, în valoare de 165 de milioane de euro.

În fapt, cel puțin până la schimbarea de putere în urma alegerilor din 2004, exista o

singură firmă care urma să câștige licitația – Eurocopter. Teoretic, deși urma să se confrunte cu un gigant al firmelor constructoare de elicoptere, Sikorsky, o eventuală asociere dintre Eurocopter și IAR nu putea fi decât benefică.

Eurocopter aparține însă gigantului EADS. Cu această dezvăluire, cercul se închide. EADS-ul devine stăpânul întregului sistem de securitate al frontierelor României. Nu ne-

gocierea contractului cu EADS ar fi trebuit să fie preocuparea ministrului Blaga, ci rezilierea acestuia și anunțarea unei noi licitații transparente și fără clauze confidențiale.

În condițiile în care ministrul Finanțelor nu știe ce să mai născocască pentru completarea bugetului, faptul că noua conducere a MAI nu reziliază contractul cu EADS lasă un gust amar. De corupție.

GEORGE DORŢI

infracțiuni

Escrocheriile comerciale

Lumea afacerilor, zguduită de țeparii care lucrează cu documente oficiale

După 1989, românii și-au recâștigat dreptul la proprietate, la libertate și la propria afacere. În primii ani, titulatura de „patron” era privită încă ciudat. Patronul era privit ba cu admirație, ba cu ură sau invidie, în funcție de ce înțelegea fiecare din modul de viață capitalist. Anii au trecut, numărul oamenilor de afaceri români a crescut. Nu este de mirare că infracțiunile din domeniul economic s-au înmulțit și ele, chiar dacă legile sunt din ce în ce mai aspre. Pe de o parte, oamenii de afaceri încearcă să-și sporească capitalul, utilizând, de multe ori, mijloace necinstite, iar pe de alta, escrocii încearcă și ei să câștige un ban nemuncit, propunând afaceri inexistente. Mijloacele prin care se dă lupta în lumea banilor sunt extrem de variate, dar ne vom opri doar la cele mai importante.

Metoda brutală

O serie de directori, contabili-șefi sau alte persoane care ocupau posturi-cheie în conducerea unor societăți cu putere financiară mare au dispărut cu sume mari de bani sau au fost nevoiți să recunoască faptul că aceste sume s-au evaporat, pur și simplu. Chiar dacă pare greu de crezut, există organizații criminale care trăiesc doar din acești bani. Sunt vizate persoane respectabile, care lucrează legal și sunt respectate în mediul de afaceri în care își desfășoară activitatea. De regulă,

acestei persoane i se propune o afacere care are toate semnele unei tranzacții legale și cinstite. Pentru bunul mers al afacerii, i se cere ca banii necesari să fie strânși în contul firmei pe care o conduce, pentru ca totul să se desfășoare cinstit, rapid și transparent. După ce totul este pus la punct, organizația îl obligă, pur și simplu, pe omul de afaceri să transfere banii într-un alt cont, realizând chiar și un contract care face imposibilă recuperarea lor ulterioară, în justiție. Metoda are o simplitate dezarmantă, frizează ridicolul, dar numărul cazurilor înregistrate îi demonstrează eficacitatea.

Folosirea unor instrumente de plată fără acoperire în bancă

Înșelăciunile cu file CEC fără acoperire în contul bancar continuă să fie „la modă”. Pe de o parte încrederea, pe de altă parte dorința de a încheia afacerile rapid fac pe mulți patroni să cadă victime celor care achiziționează marfă pe care apoi nu o mai plătesc. Când furnizorii încearcă să ridice banii din bancă, au surpriza să le fie refuzate cererile, pe motiv că nu există disponibilitate în conturile bancare invocate. Această metodă, a biletelor la ordin fără acoperire, este cea mai gravă infracțiune economică în mediul de afaceri din spațiul UE și SUA. Cu o justiție care face ca

un proces să dureze ani de zile, iar verdictul dat după această perioadă să sune ridicol, cu pedepse care se reduc pe zi ce trece, pentru bună purtare sau pentru probleme medicale apărute din senin, România se confruntă încă cu un număr enorm de asemenea infracțiuni.

Finanțarea băncilor din străinătate

Destul de des, escrocheriile în afaceri sunt comise de către escrocii din vest. De exemplu, întreprinderii i se propune de către o bancă din vest, sub garanția activelor sale, să beneficieze de fonduri ieftine. Înșelăciunea se derulează destul de profesional, cu schimb de faxuri, înștiințări prin rețeaua bancară „SWIFT”, deplasări în străinătate pentru semnarea contractului. După perfectarea tuturor documentelor, reprezentantul companiei din străinătate propune achitarea cheltuielilor pentru efectuarea tranzacției, între 2 și 5 la sută din valoarea creditului. După aceasta, reprezentantul dispăre. În momentul când este trasă la răspundere banca, reprezentanții săi vor răspunde că nu au nici un angajat cu numele respectiv. Prinde orbul, scoate-i ochii.

O variantă a acestei metode constă în propunerea de afaceri a unei companii financiare din străinătate. Reprezentanții acestei companii vin cu „pontul”: anumite programe finanțate de bănci de renume din Occi-

dențat la proiect. Totul, din cauza unui contract ferm între întreprindere și compania din străinătate, privind termenele de predare a proiectului în formă finală.

Servicii secrete

Din nou incredibil, din nou adevărat. La câțiva oameni de afaceri puternici s-au prezentat persoane care susțineau că sunt foști lucrători ai serviciilor secrete și care lucrează în prezent pentru fondul de stat american, ce supraveghează tipărirea dolarilor. Propunerea era următoarea: deschideți un cont și depuneți în el o sumă, care, de regulă, se apropia de un milion de dolari. După șase luni sau un an, veți primi dublu. Există și o explicație la acest fenomen: fondul de stat american este foarte interesat în înghețarea unor sume enorme, pentru ca dolarii să fie scoși din circulație. Și, bineînțeles, prezentau un contract, care părea în regulă, și documente speciale destul de greu de verificat. Problema a fost că aceste contracte conțineau o clauză foarte abil camuflată, care permitea unei terțe persoane să ridice banii. Simplu și eficient.

Frate, frate, dar brânza-i pe bani

Doă firme desfășoară o activitate în comun. Una dintre ele se obligă să pună la dispoziție banii, iar cealaltă să efectueze afacerile comerciale și să obțină venit. Venitul obținut, după deducerea cheltuielilor, va fi împărțit egal ambelor părți. Afacerea s-a efectuat, s-a obținut venit, însă partea care a efectuat-o declară cheltuieli care s-au dovedit a fi mult mai mari decât cele planificate. Partea care a pus la dispoziție banii înțelege că partenerul a mărit

cheltuielile (prin intermediarii cointeressați), însă nu poate demonstra nimic.

Între parteneri se întâmplă și alte lucruri de acest gen. Astfel, furnizorul expediază marfa până la frontieră, iar acolo cumpărătorul înaintează pretenții față de calitatea mărfurilor, invocând penalități enorme sau refuzând să o mai preia. Furnizorul, pentru a evita cheltuielile neprevăzute, cade de acord cu noile condiții înaintate de cumpărător. Alteori, intră în joc și compania de transport, care amenință cu descărcarea mărfii pe câmp, dacă nu mai este preluată de către cumpărător, sau cere sume enorme pentru a o aduce înapoi. În aceste condiții, prețul ajunge extrem de mic, furnizorul ajungând nu doar să nu obțină nici un fel de profit, dar și ieșind în pierdere.

Furtul de informații

Și dacă tot am intrat în secolul vitezei și al tehnologiei, nu putem omite furtul realizat din fața calculatorului. Orice companie este conectată la Internet, iar securitatea datelor nu este niciodată absolută. Să nu mai spunem că nici angajații nu realizează cât de mult rău pot provoca dacă nu sunt atenți cu informațiile sensibile care aparțin firmei. De multe ori, un hacker care lucrează pentru o firmă îi poate aduce mai mult profit decât o armată de angajați „convenționali”. Informațiile comerciale, de genul listelor de produse, de prețuri, de clienți, de furnizori, al metodelor de promovare a produselor sau al studiilor de marketing sunt cele mai „vănate”. Acestora li se adaugă tehnologiile de fabricație, metodele de instruire a personalului, know-how-ul și invențiile în curs de patentare.

CLAUDIU DRĂGHI

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (V)

Dintre țările socialiste, nu numai România a fost în atenția spionajului sovietic. Tentativa lui Dubcek de a reforma socialismul în Cehoslovacia, care a rămas în istorie drept „primăvara de la Praga“, l-a determinat pe Andropov, directorul KGB, ca în martie 1968 să declanșeze operațiunea „Progres“, prin care agenții ai serviciilor secrete sovietice au fost trimiși în Cehoslovacia și România sub legenda unor cetățeni ai unor state occidentale. Scopul acestei misiuni era pe de o parte de a testa opinia publică vizavi de schimbările din Cehoslovacia, dar și de a iniția operațiuni diversioniste din care să rezulte că atât Praga, cât și Bucureștiul se pregăteau să treacă de partea Occidentului.

KGB-ul și GRU-ul erau interesate de a cunoaște potențialul de luptă al armatei și pregătirile Marelui Stat Major pentru ca în cazul unei ocupări a României să se declanșeze lupta de rezistență

Desfășurând un complex de măsuri active (dezinformare), KGB-ul a făcut posibil ca în ziarul „Pravda“ să apară, în iulie 1968, un articol privind un așa-zis plan al CIA, de sabotaj al țărilor socialiste, ca preludeu al eliberării Cehoslovaciei și Germaniei de Est.

La începutul lui august 1968, pe baza materialelor UM 0920/A (viitoare UM0110), conducerea Securității a întocmit Nota cu nr. 00148 privind „acțiunile ostile întreprinse de autoritățile sovietice împotriva

RS România“. Conform acestui document, KGB-ul și GRU-ul erau interesate de a cunoaște potențialul de luptă al armatei și pregătirile Marelui Stat Major pentru ca în cazul unei ocupări a României să se declanșeze lupta de rezistență. După ocuparea

Trupele sovietice, ungare și poloneze urmau să invadeze România la 22 noiembrie 1968, ora 4 dimineața

Cehoslovaciei, securitatea a pregătit o rețea de case conspirative în orașele și centrele rurale importante, care au fost amenajate ca puncte de comandă pentru o eventuală luptă de rezistență în cazul unui atac al celorlalte țări socialiste împotriva României.

În această perioadă au fost recrutați în cel mai desăvârșit

se, trupele sovietice, ungare și poloneze urmau să invadeze România la 22 noiembrie 1968, ora 4 dimineața. Ministrul de Externe britanic a trimis la 21 noiembrie, la București, o telegramă confidențială din care rezulta că efectivul trupelor de

invazie va fi în jurul a 150.000 de militari.

Sovieticii se bazau pe o puternică agenție în conducerea armatei române. În 1968, generalul Ion Șerb ocupa funcția de comandant al Armatei a 2-a București.

Din datele care existau la Direcția a IV-a, dar și la UM0920/A rezultă că Șerb era sigur de invazia sovietică, situație în care i se promisese funcția de ministru al Apărării

Brejnev a intervenit personal la Ceaușescu în favoarea lui Șerb, astfel încât acesta a fost acuzat doar de neglijență în serviciu, și nu de trădare prin transmiterea de secrete

În zilele următoare ocupării Cehoslovaciei, agenții contrainformației militare l-au surprins neexecutând ordinele ministrului Apărării Naționale. De asemenea, Șerb a avut contacte cu agenți sovietici, ocazie cu care se pare că le-ar fi oferit date și informații de interes, cum ar fi dislocarea armatei române în Moldova, în scopul respingerii unui atac sovietic, înzestrarea armatei cu armament de alt tip decât al țărilor din Tratatul de la Varșovia, di-

ferite tematici ale aplicațiilor militare, relațiile militare dintre România și Iugoslavia. Șerb a fost pus sub urmărire informativă și a fost schimbat de la conducerea Armatei a 2-a și numit adjunct la Comandamentul trupelor de infanterie și tunuri, unde răspundea doar de partea de logistică, neavând dreptul de a se implica în actul de comandă trupele reale. Din datele care existau la Direcția a IV-a, dar și la UM0920/A rezultă că Șerb era sigur de invazia sovietică, situație în care i se promisese funcția de ministru al Apărării.

A fost surprins de un post fix de filaj al UM0920/A instalat în fața ambasadei URSS, pe când a intrat în curtea reprezen-

tanței diplomatice, într-un taxi. Generalul Șerb a fost recrutat de GRU în perioada anilor '50, pe când se afla la studii în URSS. Recrutarea s-a făcut pe bază de material compromițător, serviciile speciale sovietice cunoscând că acesta a avut o aventură cu o rusoaică, din urma căreia a rezultat un copil. În țară, Șerb era căsătorit și avea doi copii, ceea ce l-a făcut vulnerabil la șantaj. Acțiunea sa în favoarea sovieticilor a continuat și după 1968, fiind arestat de-abia în 1971. Se pare că Brejnev a intervenit personal la Ceaușescu în favoarea lui Șerb, astfel încât acesta a fost acuzat doar de neglijență în serviciu, și nu de trădare prin transmiterea de secrete.

După revoluția din 1989, Șerb s-a înscris în FSN, devenind primar în comuna Malul cu Flori, județul Dâmbovița. (va urma)

GEORGE DORŃI

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XIV)

După ce și-a stabilit categoria de persoane care să îndeplinească cumulativ cele două condiții, esențiale pentru un viitor spion clasic, ofițerul recrutor trece la faza de tatonare, mai întâi indirectă, apoi directă, a candidatului, urmărind o simplă apropiere de cunoaștere personală, atât din punct de vedere fizic, dar mai ales a trăsăturilor de caracter, în special a părților slabe, a viciilor. În faza de cunoaștere personală, ofițerul poate acționa în mod direct sau prin alți intermediari, care pot fi tot ofițeri, dar și simpli colaboratori, care, de cele mai multe ori, o fac în necunoștință de cauză. În istoria muncii de spionaj, cele mai bune rezultate în munca de cunoaștere a celor care urmează

ulterior recrutării femeia rămâne cureaua de transmisie între ofițer și spion, prin intermediul ei informațiile ajungând de la sursă la beneficiar.

În perioada de tatonare a viitorului spion, ofițerul își pregătește de fapt și legenda de recrutare, care diferă de la individ la individ în funcție de o serie întreagă de factori, care țin atât de personalitatea proprie a spionului, de genul de informații urmărite de ofițer, locul de unde se vor obține, gradul și greutatea treptelor de acces la aceste informații din partea spionului, dar și de rezultatul verificărilor întreprinse de către ofițer asupra obiectivului din care urmează să se obțină informațiile și asupra candidatului.

Oricare ar fi însă combinația de contactare, ofițerul se va prezenta totdeauna sub o altă identitate

ză să fie recrutați ca spioni au fost obținute prin intermediul femeilor, îndeosebi prin folosirea unor femei de moravuri ușoare, tinere, frumoase și inteligente, dar bine instruite în acest sens.

Apropierea nemijlocită a ofițerului de viitorul spion clasic se face lent și tot timpul legendat, adică acoperit informativ, pe baza unor combinații realizate în așa fel încât viitorul agent să nu cunoască niciodată

Când cunoașterea dă rezultate bune, ofițerul își folosește metoda și în faza de recrutare, iar ulterior recrutării femeia rămâne cureaua de transmisie între ofițer și spion

Metoda a dat rezultate remarcabile în majoritatea cazurilor, dacă plecăm de la ideea unanim recunoscută că acest gen de femei au succes imediat la orice bărbat care rămâne ulterior doar cu falsa impresie că el este de fapt cuceritorul, și nu invers. În plasa acestui mod de gândire au căzut, de-a lungul timpurilor, mulți bărbați, celebri chiar prin profesia sau poziția politică, socială sau comercială în care s-au aflat în faza de cunoaștere înaintea recrutării. De cele mai multe ori, când cunoașterea dă rezultate bune, ofițerul își folosește metoda și în faza de recrutare, iar

adevărata identitate a acestuia și mai ales care este agenția de spionaj care este interesată să penetreze informativ obiectivul din care el va culege informații.

În funcție de pregătirea, experiența ofițerului recrutor și combinația realizată pentru primele contactări ale viitorului spion clasic, el se poate prezenta sub multiple identități profesionale: un specialist în domeniul în care lucrează și viitorul spion, un om de afaceri, scriitor, istoric, cercetător, agent fiscal, ziarist, consilier sau funcționar guvernamental, diplomat, detectiv particular, reporter de investigații la un ziar

top secret

sau un post de televiziune etc. Oricare ar fi însă combinația de contactare, ofițerul se va prezenta totdeauna sub o altă identitate. O dată făcut acest prim pas urmează un al doilea, la fel de important, dar și de greu. Un pas mai mult psihologic, cel al apropierii afective.

În această fază ofițerul recrutor începe de fapt să-l recruteze deja pe viitorul spion mai mult în orb, adică în necunoștință de cauză. La fiecare întâlnire îl va provoca pe acesta să vorbească mult, să-și povestească viața cu lux de amănunte, cu necazurile și bucuriile personale și de familie, cu întâmplări vesele și triste, să vorbească despre el și colegii de muncă, despre șefi, despre ascensiunea sa profesională cu obstacolele și treptele de succes, despre perspectivele de viitor, despre idealuri și etapele de realizare a acestora.

Ofițerul recrutor știe însă la fel de bine că orice minciună din care el își construiește o combinație nu va rezista decât atunci când scheletul ei va folosi un procent suficient de mare de adevăr

Aici, în toate aceste conversații, ofițerul va trebui să fie un excelent actor, cu rolul învățat la modul superlativ, căci tot timpul va trebui să mintă, ca un adevărat escroc de profesie.

Cine nu știe să mintă nu poate inventa niciodată situații și întâmplări care să fie credibile din partea unui povestitor, iar cine devine spion trebuie să învețe la rândul lui să mintă permanent, să mintă atât de iscusit încât să poată fi crezut de oricine. Numai așa se pot obține informații dintr-un dia-

log provocat, în care victima să devină atât de dezinvoltă încât să piardă controlul asupra importanței datelor pe care le furnizează interlocutorului.

Ofițerul recrutor știe de la bun început că în viață mai toată lumea minte, dar nu oricine este crezut. Ca să știi să minți și frumos și convingător trebuie să fi în primul rând inteligent, abil și creativ și să construiești minciuna atât de bine și minuțios încât să ajungi să începi să crezi până și tu în ea. Ofițerul recrutor știe însă la fel de bine că orice minciună din care el își construiește o combinație nu va rezista decât atunci când scheletul ei va folosi un procent suficient de mare de adevăr, de elemente care pot fi verificate oricând și de oricine și care să confirme tot restul minciunii.

El mai știe că orice adevăr rămâne valabil dacă viața sau

faptele nu-l infirmă, la fel cum orice minciună construită cu abilitate, ca rod al unei minți iscusite, va fi credibilă numai atât timp cât nimeni din categoria celor care au înghițit-o nu o contrazice. Pentru el minciuna este ca un copil. Nu este suficient să-l concepi și să-l naști. Ce este mai greu urmează după naștere, căci el trebuie crescut și educat tot așa cum minciuna concepută trebuie completată și dezvoltată cu detalii care să poată face față oricărei situații reale la o eventuală verificare.

În tot dialogul purtat cu viitorul spion, ofițerul recrutor va trebui să fie în același timp și un bun psiholog și să urmărească să înțeleagă bine psihicul interlocutorului său, să-l provoace acolo unde știe că-i ispitește personalitatea, curiozitatea în a afla ceea ce îl interesează mai mult, înclinațiile spre partea materială a afacerii în care urmează să-l atragă, înclinațiile spre aventură, sex, jocuri de noroc, băutură și droguri, dorința de îmbogățire și parvenitism.

Cu cât îl va provoca mai mult cu atât îi va descoperi mai multe vicii ascunse și va construi mai ușor drumul către momentul și motivele recrutării

Cu cât îl va provoca mai mult, cu atât îi va descoperi mai multe vicii ascunse și va construi

mai ușor drumul către momentul și motivele recrutării. În această fază ofițerul tatonează de fapt valoarea în bani a conștiinței viitorului spion, prețul pentru care îl va cumpăra în schimbul informațiilor vândute. El pleacă de la ideea că orice spion clasic are un preț de schimb care diferă de la individ la individ, în funcție de toate elementele descrise anterior. Dintre toate acestea amintim doar raportul dintre valoarea morală a spionului și valoarea

informațiilor furnizate. Pe acest raport de bază se va construi tot sistemul relațional dintre ofițe-

rul recrutor și viitorul spion. Cu cât valoarea morală a viitorului spion este mai redusă, cu atât prețul de schimb va fi și el mai mic, chiar dacă uneori valoarea informațiilor rămâne constantă și invers.

Promisiunile ofițerului recrutor vor fi acoperite obligatoriu prin fapte, concretizate îndeosebi în diferite sume de bani, care să acopere minimumul de nevoi materiale solicitate de viitorul spion

La toate întâlnirile de cunoaștere cu viitorul spion, ofițerul recrutor va încerca să-i laude toate calitățile și meritele personale ale acestuia și să i le recunoască formal, să-i înțeleagă, chipurile, suferința, necazurile și unele lipsuri materiale, pe fondul cărora se poate oferi să-l sprijine material sau prin

„relațiile“ și „prieteni“ pe care se va lăuda că-i are în diverse instituții, firme, partide ori alte organisme.

Promisiunile ofițerului recrutor vor fi acoperite obligatoriu prin fapte, concretizate îndeosebi în diferite sume de bani, care să acopere minimumul de nevoi materiale solicitate de viitorul spion. Ofițerul recrutor va repeta „sprijinul prietenesc“ și „neinteresat“ de câteva ori, apoi, ca obligație „morală“, de compensare, va începe treptat să-i solicite interlocutorului său unele informații de valoare mică despre unii colegi, șefi sau chiar din domeniul de activitate, justificându-și de fiecare dată solicitarea printr-o combinație, de fapt o minciună bine regizată, bazată pe „nevoile“ unui „prietin“ care, chipurile, scrie o carte sau un ziarist care are nevoie de date pentru un articol interesant într-un ziar local.

Pentru ofițerul recrutor, justificările de acest gen sunt foarte variate și bine gândite, căci fac parte din meseria lui de bază. Ele vin în sprijinul nevoii de autojustificare a vii-

torului spion față de propria sa conștiință, dirijată de această dată de mintea iscusită a ofițerului, devenit maestru în inducerea în eroare, practică cu succes ca o adevărată artă și, de ce nu, ca mod de viață. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (XI)

spital, pentru niște analize. A stat aproximativ o săptămână”. „Știam asta. I-a transmis și «doctorului» și ne-am bucurat că analizele i-au ieșit bune. Ceva cu ficatul, splina, stomacul”. „Da, i-au ieșit bune, dar în salonul în care a fost internat s-a împrietenit cu asistenta care l-a îngrijit. Arăta foarte bine, o mulătră, văduvă. Soțul i-a murit într-un accident de circulație, cu câțiva ani în urmă”.

„Nu mi se pare nimic anormal până aici. Și A007 era singur și putea să-și permită o scurtă aventură. A mai avut, iar noi am știut și nu puteam să-i interzicem asemenea legături”.

„Da, dar după circa o lună tipa și-a pierdut apartamentul. Soțul împrumutase niște bani de la niște indivizi dubioși, iar după accident ea n-a mai avut bani să plătească datoria și i-au luat casa. A avut o încercare de sinucidere iar A007 a luat-o la el, pentru un timp, pentru că urma să primească o moștenire din Argentina. Îi murise un unchi și-i lăsase acolo o fermă,

mare. Mafioții au amenințat-o pe Katty să plătească nu doar valoarea drogurilor, ci și viața copilului. Femeia este nevinovată și nu are nici bani, iar prietenul nostru e la mijloc. Cel mai grav lucru este că și ea și fata și A007 sunt în permanentă supravegheați, iar telefonul le este ascultat, pentru a pune mâna pe răpitori. Când trebuia să te vezi cu A007 el a avut tot timpul coadă după el, dar probabil n-a mai observat. Era poliția. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat să te vezi cu el, tocmai atunci”.

„Ai dreptate, dar cum a fost cu accidentul petrecut la semafor cu câteva minute înainte de a da eu semnalul că mă pot întâlni cu A007?” „Eu l-am provocat. N-am avut altă soluție. Am aranjat cu un prieten, ca să poată chema un agent de poliție pentru a face agitație. Știam că vei trece pe acolo, iar prezența poliției te va convinge că ceva este în neregulă și nu vei mai folosi semaforul”.

„Și pe el l-am văzut. Îl preluasem de când a plecat de acasă. N-a avut nici o «scamă pe pantaloni» la început, dar poliștii au apărut chiar aici și m-am gândit că e mai bine să nu vă întâlniți”

o bancă și niște mașini. Nenorocirea i se trage însă de la copilul tipei. Un puști de vreo 17 ani. Umbla cu droguri de mai mulți ani. Când s-a mutat la A007, i-a luat cu ea și pe puști și pe sora acestuia, ceva mai mare, cu vreo doi ani. Puștiul plasa droguri iar în urmă cu două săptămâni a vândut aproape 1 kg și n-a mai restituit banii mai sus. De atunci a dispărut. Poliția încă îl mai caută”.

„Cel mai grav lucru este că și ea, și fata, și A007 sunt în permanentă supravegheați, iar telefonul le este ascultat, pentru a pune mâna pe răpitori. Când trebuia să te vezi cu A007 el a avut tot timpul coadă după el”.

„A007 știe de treaba asta?” „Știe, pentru că poliția a venit la Katty să ceară lămuriri. Îți dai seama că l-au chestionat și pe el. Nu e bine deloc. Bine că nu i-au făcut percheziție. Un prieten de-al meu e rudă cu șeful poliției din districtul în care locuiește A007. M-am

„Ai trecut și tu pe acolo?”

„Da, dar m-am retras. Te-am observat și am fost încântat când te-am văzut că ai părăsit zona fără să acționezi”. „Bine, dar și eu am supravegheat după aceea zona și l-am văzut pe A007 trecând pe lângă semafor”. „Și pe el l-am văzut. Îl preluasem de când a plecat de acasă. N-a avut nici o «scamă pe pantaloni» la început, dar poliștii au apărut chiar aici și m-am gândit că e mai bine să nu vă întâlniți și să-ți dau eu toate detaliile. Spune-mi dacă am greșit cu ceva?” „Cred că nu, dar trebuie să sun la «doctor» să văd cât pot să mai stau în zonă”. „M-am gândit și la treaba asta și ți-am pregătit un telefon mobil cu o cartelă inter-națională. Poți să vorbești cu «bunica» sau «doctorul» timp de o oră, apoi o distrugi. Pe mine mă poți găsi la «club», la orice oră. Ar fi indicat să schimbi și hotelul iar dacă «doctorul» îți mai permite «tratamentul» mai poți sta cam o săptămână, și ne vedem zilnic să-ți dau câte o «rețetă» pentru «bunica»”.

Am mai comandat câte o cafea, apoi m-am despărțit de Sandy și m-am dus direct la hotel, mulțumindu-i în gând pentru tot ce făcuse pentru mine, căci avea dreptate. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

„Mi-ai făcut o surpriză plăcută, Sandy. Cred c-ai vrut să mă încălzești puțin înaintea grindinii care urmează. Ești un drăguț. Am dreptate sau mă înșel?” „Sandy a mai sorbit o dată din pahar, a oftat, m-a privit câteva secunde, apoi a început să povestească: „Omul nostru a intrat într-o belea din care nu văd cum o să iasă prea repede. Voi când ați luat ultima oară legătura cu el?” „Acum două săptămâni, când a solicitat o întâlnire urgentă, fără amănunte. Probabil urma să mi le comunice aici”. „Probabil că da, acum însă lucrurile s-au cam complicat. Eu am săpat puțin și cred că sunt în măsură să-ți prezint filmul întâmplărilor prin care trece de câteva luni bune”. „A fost «fotografiat» de vreo «cooperativă»?” „Încă nu, dar beleașa în care a intrat îi dă toate șansele. Sigur, nu se aștepta, dar așa se întâmplă”. „Te ascult”.

„Puștiul plasa droguri iar în urmă cu două săptămâni a vândut aproape 1 kg și n-a mai restituit banii mai sus. De atunci a dispărut. Poliția încă îl mai caută”

Sandy și-a aprins din nou pipa, apoi a continuat calm, străduindu-se parcă să-mi depene povestea cu cât mai multe amănunte, pentru a înțelege cât mai bine toate detaliile afacerii.

„În urmă cu circa cinci luni, A007 se internase într-un

întâlnit de curând cu el și mi-a spus cam tot ce știe de caz. Puștiul se pare că a fost prins de cei care i-au dat marfa să o plaseze și-l țin ca ostatic până pun mâna pe banii încasați, dar puștiul a ascuns banii sau i-a cheltuit. Suma e destul de

investigații

Falsificatorii de documente

O diplomă falsă de studii costă între 500 și 5.000 de euro și poate fi „emisă” de o instituție de învățământ din România, dar și din străinătate

Una dintre persoanele care au obținut rate pe documente false prin Marinescu Ion

În ultimele două luni am declanșat o investigație privind rețelele de falsificatori de documente din România. Datorită unor condiții obiective, am fost nevoiți să ne restrângem aria investigațiilor la municipiul București. Am constatat că depunând un efort minim și cheltuind o sumă moderată putem primi o diplomă de licență, un certificat de calificare, o carte de muncă și, de ce nu, o carte de identitate sau un pașaport.

Magazinele mari îi încurajează pe escroci

De vreme ce există experți în falsuri, trebuie să existe și o piață bazată pe cerere și ofertă. Aproape că nu ne-a venit să credem, deși sunt ceva ani de când lucrăm în domeniul investigației ziaristice. Pur și simplu cererea depășește oferta. Perioada de câțiva ani caracterizată prin creșterea creditelor de consum a dus la o adevărată explozie în ceea ce privește falsifica-

rea cărților de muncă. Concret, un cetățean fără ocupație, apelând la un falsificator, obține o carte de muncă, a cărei copie o depune la un magazin și obține obiectul dorit (frigider, televizor, combină muzicală, mașină de spălat etc.). Dacă își plătește sau nu creditul este o altă problemă. Oricum, marilor magazine care oferă mărfuri pe credit nu le convine publicitatea negativă, astfel încât refuză să reclame astfel de cazuri și se transformă astfel în complici ai escrocilor.

România exportă insecuritate

În timpul anchetei ne-a atras atenția un amănunt. Există o filieră de cetățeni turci (noi credem că sunt de origine kurdă) care își falsifică, în București, acte de licență sau de absolvire a unor instituții de învățământ superior. Ne-a atras atenția informația că aceste documente se autentifică în limba turcă cu ștampila unui notar din Ankara sau Istanbul. În aceste cazuri, cu greu mai putem admite că ne aflăm în fața unor cazuri cu o simplă conotație de drept comun. Angrenată în lupta antiteroristă, România nu-și poate permite să exporte insecuritate, fie și sub forma unor documente false, care să prezinte un terorist din PKK drept avocat sau medic de renume. Nu intenționăm să dramatizăm, dar ne întrebăm câți falși absolvenți de instituții de învățământ superior avem în România? Și la ce folosesc aceste diplome, pentru că evident cei care le dețin nu intenționează să practice nici o profesie? Noi nu am putut descoperi decât doi dintre maeștrii falsurilor din București. Este adevărat că nu am putut acoperi întregul câmp infracțional. Ne-a atras însă atenția numărul relativ însemnat de persoane dispuse să ape-

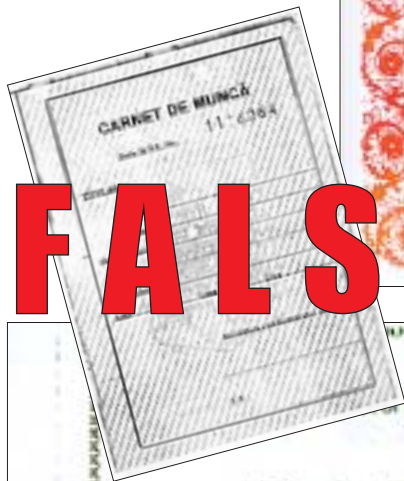
leze cu nepermisă ușurință la serviciile falsificatorilor de documente. Este, de asemenea, greu de înțeles de ce falsificatorii, mulți dintre ei posesori ai unor impresionante caziere judiciare scapă atenției poliției.

Societăți comerciale pe bandă rulantă

Unul dintre falsificatorii cunoscuți din București este Ionel Ghiban, aproximativ 50-55 de ani, fără domiciliu stabil. A fost condamnat pentru falsificarea unor cecuri și a executat 4-5 ani de închisoare. Nu o să vă vină să credeți, dar este student la Drept în anul doi. Falsifică contra cost diplome de licență românești și turcești. De asemenea, cu ajutorul unor false ștampile notariale, autentifică diferite documente. Prețurile variază de la 500 la 2.500 euro pentru o diplomă a unei facultăți din România și de la 1.000 la 5.000 de euro pentru o diplomă a unei facultăți din Turcia. Activitatea lui Ionel Ghiban mai cuprinde un domeniu de interes, spunem noi polițienesc. Prin anunțuri la mica publicitate se oferă să înființeze societăți comerciale. În cazul în care găsește un client, pretinde o procură și chiar înființează respectiva societate comercială. Având procura semnată de beneficiar, după ce înființează o societate scoate facturi și chitanțiere fiscale, pe care le oprește, în cea mai mare parte. Facturile sunt originale, dar ulterior sunt vândute (500.000 de lei vechi/factură) unor persoane care nu au nici în clin nici în mână cu respectiva societate comercială.

Pensionari „din vârful penitei”

Al doilea falsificator de anvergură este Ion Marinescu, 60-65 de ani, fără domiciliu stabil. Este specializat în falsifi-

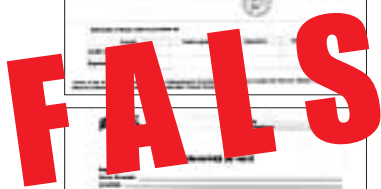
carea cărților de muncă pentru obținerea de credite de consum.

Se pare că în anumite cazuri a reușit să falsifice vechimea în muncă, ceea ce a permis pensionarea unor persoane

în mod ilicit. Pentru falsificarea unei cărți de muncă în scopul obținerii unor rate percepe de la 5.000.000 până la 10.000.000 lei vechi. Pentru falsificarea vechimii în muncă

percepe de la 5.000.000 la 8.000.000 lei. Presupunem că poliția se va sesiza în urma acestei anchete și va întrerupe activitatea industriei de falsuri.

GEORGE DORŃ

drept comun

Foto: Omni Press & Design

Primarul penal și analfabet – Văle Paul

Fără comentarii

„La capul podului am făcut un târg al comunei Stoenști. Acest târg este pe un teren de 50 de ari, din care târgul a rămas pe 25 de ari și 25 i-a vândut cu numai 6 milioane și numai porțile făceau 10 milioane, că sunt din fier și gardul tot din fier și o curte de 20 de ari asfaltată. Acel teren făcea cel puțin 100 de milioane.“

„A făcut niște falsuri, punea pe secretară să mintă și ea iar dacă nu îl asculta îi spunea că o dă afară“

„Sunt tată a 7 copii. Am făcut patru cereri pentru loc de casă și nu mi s-a acordat, cică din lipsă de teren. Dar el (primarul Văle Paul) a luat trei locuri și a dat și la neamurile lui, că teren este. A luat ilegal și teren în izlaz, pentru că el n-a avut neam de neamul lui teren în izlaz.“

De fapt, nimeni din sat n-a avut. A adus martor la proces un țicar sclerosat și a scăpat. Instanța a fost indusă în eroare și bețivanului ăla i-a dat o litră de țuică ca să spună că a avut

tat'su-mare teren acolo. A făcut o adeverință prin care zice că el are 35 de ari în izlaz. După aceea a furat ștampila și a modificat din 35 în 85 și l-a vândut unuia. Mie nu mi-a dat pământ de casă, dar la țigani lui care l-au votat le-a dat, iar țigani au vândut pământul și au făcut bani. Eu am găsit la un cetățean și am cumpărat o vatră care

avea un titlu de proprietate din 1921. A făcut pe dracu în patru și mi l-a luat. Opt ani m-a purtat prin judecătorii și mi-a luat terenul. A făcut niște falsuri, punea pe secretară să mintă și ea iar dacă nu îl asculta îi spunea că o dă afară.“

„Primarul și Dăboveanu au luat subvențiile de sute de milioane și le-au împărțit între ei, plus tractoarele subvenționate. Când să ne dea grâul ne-a dat câte 100 kg“

„În 2003, 100 și ceva de destule probleme cu acest individ care se numește Văle Paul.

aveau pământul la asociația UNISEM – Caracal. Ne-a dat câte 600 kg de grâu, conform contractului, iar în toamnă ne-a promis câte 800 kg. Atunci primarul a zis că el face asociație cu un prieten al său – Dăboveanu – și ne dă 1.000 kg. Toată lumea din sat a fost de acord. În acel an se dădeau subvenții de la stat de 2.000.000 lei și tractoare subvenționate. Primarul și Dăboveanu au luat subvențiile de sute de milioane și le-au împărțit între ei, plus tractoarele subvenționate. Când să ne dea grâul ne-a dat câte 100 kg, cine a mai apucat, cine nu, salutare. Apoi ne-au lăsat pământurile nemuncite și muritori de foame timp de 2 ani. Primarul Vale și-a luat banii și ne-a plasat la Dăboveanu“... „Am avut

Când eram eu primar, Văle Paul a venit cu influențe de la Consiliul Județean Olt și și-a angajat soția ca statisticiană la Primărie, deși era numit altcineva, pe care a trebuit să îl schimbăm cu soția lui. Pentru că m-am opus, am fost schimbat pentru că nu am făcut jocul foștilor comuniști. În problema terenului din izlaz, pot să vă spun că în vremea aceea eu eram secretar la Primărie și că s-au aprobat 35 de ari. Între timp, a dispărut procesul-verbal. Am fost chemat la Procuratură pe motiv că aș fi vinovat de dispariția procesului verbal în original. Am fost chemat mai întâi la poliție, la colonelul Păsărică, prieten bun cu Văle Paul și ne-a luat probe de scris, mie, fostului primar Ion Marin și agentului agricol. S-a constatat că nu noi eram cei care modificaseră procesul-verbal. S-a constatat că procesul-verbal fusese modificat de el și de acoliții săi (pe atunci soția sa lucra în birou cu mine, dar nu i s-a luat probă de scris)“...

„Dețin toate actele necesare dovedirii falsului, schițe, hotărârea care spune clar la câți metri de piciorul podului era terenul, pe ce suprafață era terenul, la ce distanță de șosea era, tot, tot“

„Pentru pământul din izlaz, unde este stația PECO, avem copia procesului-verbal nr. 1002, pentru că originalul a dispărut, pentru că era o probă, că era modificat. Tatăl primarului Văle Paul s-a judecat cu unul, Ionescu, care avea contract de concesiune pe același teren. A câștigat procesul datorită falsului de pe procesul-verbal, din 35 în 85 de ari. Dețin toate actele necesare dovedirii falsului, schițe, hotărârea care spune clar la câți

metri de piciorul podului era terenul, pe ce suprafață era terenul, la ce distanță de șosea era, tot, tot. Primarul Văle Paul a luat teren în izlaz, pe minciuni și nu tot terenul, ci doar 35 de ari, lângă Peco, dar l-a luat acoperit prin falsul pe care l-a făcut pe procesul-verbal. Acum terenul i l-a donat prietenului său Dăboveanu, cu care a păcălit oamenii satului cu grâul și tractoarele subvenționate.“ (va urma)

EUGEN MUȘAT

Alba-neagra la județ

La constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului, comisia județeană, pe baza propunerii comisiei comunale, orașenești, municipale și în baza dispozițiilor Legii 18/1991 a fondului funciar, eliberează celui în drept un titlu de proprietate.

Acest titlu de proprietate are un număr, un cod și data eliberării, care nu se pot repeta.

În cuprinsul titlului de proprietate este trecut numele și prenumele titularului, adresa și suprafața de teren care s-a acordat în urma constituirii, sau, după caz, a reconstituirii dreptului de proprietate. Până aici totul este ca la carte.

Am primit la redacție un set de documente care vine să contrazică ceea ce am arătat mai sus.

Aceeași Mărie, cu altă suprafață

Două titluri de proprietate care au numere și coduri identice, sunt eliberate la aceeași dată (13.07.1994), au același titular, dar suprafețele de teren înscrise în ele sunt diferite.

Concret, ne referim la titlul de proprietate care poartă numărul 46845 și codul 03013490, titular fiind Opran Constanța din Strada Negru Vodă nr. 269, municipiul Cîmpulung, județul Argeș.

Într-unul dintre titlurile de proprietate, suprafața de teren primită de titulară, conform înscrisului, este de 4.525 mp iar în altul de 6.525 mp.

Rezultă o diferență de 2.000 mp.

Titulara dreptului de proprietate înscrisă în documentul adus în discuție, Opran Constanța, în vârstă de peste 80 de ani la data înmânării titlului și suferind de o boală gravă, nu ar fi putut să falsifice un astfel de document.

Se pune întrebarea, cum de există două titluri de proprietate cu număr, cod, dată, titular identice, dar suprafața de teren diferită?

Dacă s-ar fi strecurat vreă greșeală de redactare și s-ar fi eliberat un nou titlu de proprietate, în mod normal nu ar fi purtat același număr, cod, dată etc.

Cel completat greșit ar fi fost reținut de comisie și s-ar fi eliberat alt titlu corect.

Fals grosolan

Cum lucrurile stau exact pe dos, nu putem să gândim decât că s-au comis ilegalități cu această ocazie. Oricine își aruncă privirea pe documentele cu pricina se gândește la un fals grosolan. Cine l-ar fi putut comite? Nu se știe (dar se va afla, în mod cert).

Se știe însă cine a profitat de cei 2.000 mp care apar în plus pe al doilea titlu de proprietate. Opran Constantin Gheorghe, profesor doctor inginer la Institutul Politehnic București.

Din suprafața de 6.525 mp care apare pe al doilea titlu de proprietate, 2.000 mp au fost vânduți urgent. Adică exact suprafața de teren în plus, față de primul titlu.

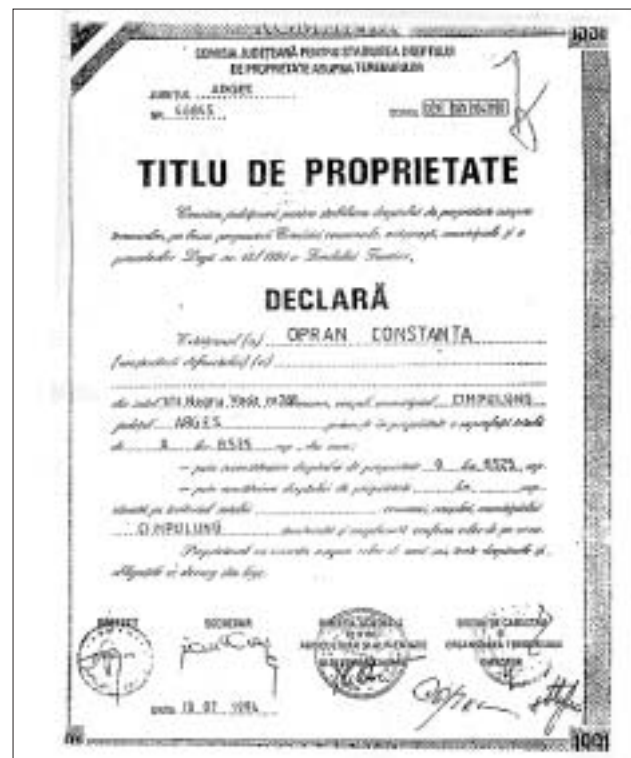
În acest fel, dl Opran Constantin Gheorghe a rămas cu 4.525 mp. Suprafața de teren

care figurează în primul titlu de proprietate.

În baza unui contract de întreținere, Opran Constanța, mama domnului Opran Constantin, i-a lăsat acestuia toate bunurile imobile, deci și terenul în discuție.

Ce fac instituțiile statului?

Dacă s-a falsificat unul dintre cele două titluri de proprietate despre care vorbim, atunci cei 2.000 mp de teren intravilan, vânduți în grabă, nu

pot proveni decât din proprietatea primăriei Cîmpulung. Dacă ar fi fost prejudiciată o persoană fizică ar fi ieșit mare târboi. Dar statul e mai îngăduitor în anumite situații, nu în toate, firește.

Considerăm că ne aflăm în prezența unei infracțiuni și această situație încălcată nu o pot descifra decât organele de urmărire penală. Acestea ar putea scoate la iveală și alte ilegalități prin care statul a fost prejudiciat. Noi nu facem altceva decât să tragem un semnal de

alarmă, pentru ca organele abilitate ale statului să se sesizeze din oficiu și să clarifice lucrurile. În acest caz faptele, în derularea lor, seamănă leit cu infracțiune de fals și uz de fals. Cine este autorul? Cine sunt complicii? Dacă statul a fost prejudiciat și cu cât?

La toate aceste întrebări ar trebui să dea răspunsuri clare organele în drept.

Așteptăm reacția acestora la semnalele presei.

Vom reveni cu noi date.
ION COSMULESCU

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Bună ziua, ce mai faceți, în ce zodie sunteți sau, mai bine zis, „ce zodie sunteți?” (formula prescurtată, de largă utilizare și ușor agramată cu care încep de multe ori conversațiile cu oameni pe care nu-i cunoaștem, dar care ne cunosc, o dată ce le dăm răspunsul la această întrebare). Orice răspuns am da, interlocutorul dă din cap cu adân-

că și misterioasă înțelegere (aha, asta explică totul!) și, spre ușurarea noastră, cel mai adesea spune: „Eu mă înțeleg foarte bine cu: peștii, berbecii, leii, fecioarele” sau ce zodie se întâmplă să spuneți că sunteți sau „Mi-am dat seama imediat că așa trebuie să fie”. Și iată cum ghicitul în astre ajunge liant între oameni și deschide punți alt-

HOROSCOP

fel greu accesibile. Fascinant cât de fascinați sunt oamenii de cele trei rânduri din ziar sau de la televizor care le prezintă viitorul în acești termeni: „Berbec: atenție la cheltuieli; probleme cu partenerul de cuplu; în week-end, invitație la o petrecere.” Sau „Leu: întâlnire importantă de afaceri, armonie în viața de familie; în week-end: relaxare împreună cu prietenii și familia.” Mă credeți că așa vi se va întâmpla? Eu am scris prognozele astea, după un studiu aprofundat al hărții dumneavoastră astrale, care a durat 1,5 minute și s-a petrecut adineauri, în timp ce-mi beam prima cafea a dimineții cu ochii spre cer. Și mai pot: „Fecioară: probleme minore de sănătate; la serviciu, posibilități de promovare, dacă vă jucați corect șansele; în viața amoroasă, ies scântei.” Veți spune că pe mine nu mă credeți, căci zic și eu așa, la mișto, pe când cei care se ocupă cu astfel de lucruri sunt specialiști. Așa e. Am cunoscut și eu câțiva. Am avut, de pildă, o colegă, care se autointitula „astropsiholog” și făcea bani

frumoși prin realizarea acelor faimoase hărți astrale detaliate sau cum sunteți și cum vă va merge toată viața, în funcție de data și ora exactă a nașterii, specialitate care se mai numește și, cu propriile ei cuvinte, „a lua banii la fraieri”. „Fraierii” nu contestau rezultatul, pentru că era flatant și, în plus, ditamai romanul-fluviu, pe capitole și capitolașe (deci fata muncea, nu glumă). Desigur, muncea prin introducerea datei și orei într-un mic programel, care scotea apoi destinul omului în câteva secunde și-l punea pe tavă spre a fi cumpărat de posesor. Și iată cum ajunge omul, așa cum visează de când se știe, stăpân pe propriul său destin cu o cheltuială minoră și în plus are și cu ce să spargă gheața oricând se găsește în intimidanta situație de a intra în contact cu inaccesibilitatea aparentă a unei persoane necunoscute. Rentabil. Cu horoscopul înainte deci. Să continuăm: „Săgetător: această săptămână va fi propice călătoriilor; persoanele singure pot avea parte de întâlniri-surpriză...” și așa mai departe.

MAI CREDEM ÎN SOARTĂ?

În dialogul cu tinerii din această săptămână, vom rămâne printre astre. Vom vedea dacă tinerii noștri moderni și activi cred că tot ce fac și tot ce li se întâmplă le-a fost scris în stele sau dacă preferă opțiunea mai responsabilă a construirii propriului destin.

Ilina P. (20 ani, studentă).

Da, eu cred în destin. Știu că pare demodat, dar nu mi se pare că putem face chiar orice, pentru că imediat ne lovim de ceva care ne infirmă această teorie. Începând cu unde ne naștem, lucrurile sunt cumva stabilite dinainte pentru noi. Nu mă întreba cine le stabilește. Habar n-am. La noi se zice că soarta. E cam vag, dar mai bine de atât nu știu cum să spun.

Horațiu B. (26 ani, programator).

Nu cred în astre, destin sau chestii din astea. Însă cred în noroc și ghinion. O fi tot aia? Nu cred. Și nu cred nici că norocul și-l face omul cu mâna lui. Adică dacă, Doamne ferește, se nimerește să cadă casa peste tine la cutremur, se cheamă că tu ți-ai făcut cu mâna ta „norocul” ăsta? Ne conducem singuri, dar până la un punct. Există și multă întâmplare pe lumea asta.

Ioana F. (22 ani, studentă).

Eu cred că e contraproductiv să crezi în destin. Mă enervează fatalismul ăsta, care e de fapt o manifestare de lene sau, în cel mai bun caz, de frică. Eu

cred în conceptele astea moderne americane, cu omul proactiv, care ține hățurile și are în el însuși posibilitatea de a face ceva pentru sine.

George T. (27 ani, profesor).

Nu prea știu ce să spun. Nici, nici. Sau și, și. În chestiunile de felul ăsta, nu e bine să fii absolutist sau să ai prea mult orgoliu și să spui că tot ce faci e rezultatul propriei tale voințe. Sunt foarte multe forțe oarbe, care te fac să apuci într-o direcție sau alta, fără măcar să știi că ești ghidat de altceva. Chiar și în vorbire spunem foarte des „mi s-a întâmplat” și chiar așa e. Mai sunt și lucruri care se întâmplă, aparent irațional, de nicăieri.

Daniela I. (26 ani, economistă).

Eu cred cu foarte multă convingere că destinul și-l face omul, iar chestia cu norocul e minoră. Nu putem da vina pe ghinion dacă nu am reușit ce ne-am propus. Adică se poate, dar nu te ajută cu nimic. Și n-ar trebui să acceptăm o idee care nu ne ajută cu nimic. Chestia asta are și un nume: pragmatism. Da, sunt pragmatică și până acum asta m-a ajutat foarte mult.

